

he, kui Kirsti olli õrreldinud, olli tulnute
lahti. Hooned läksid õrte, ja häädast põisis
Jürri lastega mä ja. Mendo olli maesus
ja tühhi käes aina riio läbbi. Eks nemmadi
oleks selle raske nimilus e pärast piddand
mee t parandama? Agaa ei siiski olnud
neil veel rahv o. Ned hooned said Moisi po-
lest ehitud, agga ello olli ikka tõsamma.
Üks ord teusis jälle hirmus riid nende seas,
Jürri sai vähaselks, pësis naest hirmasteste
piitsa warrega, jo josis toast mälja. Aga
naene vînas vîh ga kurrila ta járre e,
Jürri kuffus tiimbi wusto mahha ja murdis
omma säre lu poleks. Müüd ta piddi kar-
goga käma, ja olli naene saut ello otsani.
Keik se kahjo ja önnetus tuuli sest kurjast ab-
bieust!

Mina tean kül, minno armad, et tâno
olgo Jummalale! — nisuggust kurja abbi-
ello rohwast ei ole wâoga peljo ma peál.
Agaa siiski leitakse neid ommeti ka, ja kus
neid leitakse, seal perres on ta ikka üks öñ-
ne-

heto ello. Sepärrast sage ka selle
asja polest nioi liikkuks. Teie iisseid-
ramiste, kes teie veel wallasisse põlve sees
ellate ja tahkate abbiellusse heita, et hoit-
ke ennast rummala fossimisse eest. Õlge
minge otselohhe sellega pari, fedda wahhest
wannad naesed agga käswad idotta, maid
wallitõege targaste ennesele abbikasaks sedda,
Pelle wasto südda ei panne, Pelle head wissid
ja kõmed teie selgeste ehk isse tundete, ehk
teise ustava ja kindla nouandja läbbi sate
tunda. Wallitõege abbikasaks nisuggust,
Sellega kindlaste ussute ello otsani korda voi-
wad sada, ja rahho ja üht meelt piddada,
et teie omma sù läbbi, abbiello hukka ei
lähhâ. Gest sedda teate teie, et abbiello ei
sünni nali ja lahvutada, maid et otsani pea-
te ühte jámi ja ühte leppima, teine teist ar-
mastes ja auustades, et teine teise cest
peate hoolt laadma; keik, mis Jummal
peale panneb, rahvood ja kannatliko süd-
damega wastorõõtuua, ja mitte üksteis lapi-
sun.